KOMPAS

SBOROVÝ LIST CÍRKVE BRATRSKÉ V BRNĚ, KOUNICOVA 15

ROČNÍK XXIV • BŘEZEN • 2018

25.3. 2018

NEDĚLE

17.30 HOD.

ZAHRAJE

VE SPODNÍM SÁLE SBORU CB BRNO, KOUNICOVA 15

(VSTUP CELKEM VOLNÝ)

ŽIDOVSKÉ MUZEUM IZRAEL 2017

ZE ŽIVOTA BOHUMILICKÝCH

PROGRAM NA BŘEZEN 2018

Obsah

2 Recenze — Felix Davídek
3 Úvodník — Alík Zachariášová
4 Slovo na cestu — Jan Asszonyi
5 Sborová kronika
6 Rozhovor — šéfkuchařka Karolína
7 Ze života mládeže — připravila Žaneta Marvanová
9 Ze života Bohumilických — Růžena Jílková
10 Putování Izraelem (1) — Dagmar Chlápková
11 Hlasování o trvání mandátu druhého kazatele — Lukáš Pacek
11 Sbírka hraček — Dorea
12 Židovské muzeum vzdělává — Felix Davídek
13 Pozvánka na večírek — Eliška Krmelová
14 Malé počteníčko pro každého — Pája Sychrová
15 Březen v našem sboru

Na titulní stránce pozvánka na koncert hudebního tělesa NEBEND.

Fotografiemi a ilustracemi do tohoto čísla přispěli: David Fajfr, Alice Zachariášová, Katka Vávrová, a webové stránky.

SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ
Brno Kounicova 15;
kazatelé:
Jan Asszonyi – tel.: 534 009 434
Daniel Komrska – tel.: 777 004 861

kancelář sboru (Lydie Křipačová):
v úterý (17–19) – tel.: 530 342 302

https://www.facebook.com/cirkev.bratrska.kounicova

Pobočka Diakonie:
Noemi Komrsková – tel.: 777 004 821

Něco ke čtení

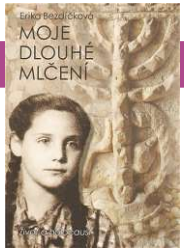

Moje dlouhé mlčení: Erika Bezdíčková

Dívám se na fotografii třináctileté Eriky. Vlasy zřejmě svázané do copu nebo do culíku, jasný, nezáludný pohled, kouzelný úsměv, který každého musí pohladit a potěšit. Z celé její mladistvé osobnosti září jakoby čistota a nevinnost. A přece byla tato subtilní, jemná dívenka jedním velice nelidským a zrůdným režimem na podzim roku 1944 odvlečena z rodné Žiliny i s rodiči do Osvětimi, kde prožila několik měsíců, než se jí podařilo utéci těsně před koncem války z pochodu smrti.

Ve své knize **Moje dlouhé mlčení** popisuje svůj příjezd do Osvětimi takto: „Jen co jsme vystoupili, oddělili muže od žen. To jsem viděla naposledy tatínka. Řekl mi, ať dávám na maminku pozor. A pak šlo vše ráz na ráz. Tehdy jsem ještě nevěděla, že jsme přistáli na obávané osvětimské rampě v Březince neboli Birkenau. Z komínů se dýmilo, vzduch měl příšerně nasládlou pachuť. Dnes už vím, že kvůli krematoriím, kde se spalovali lidé. Než jsem se vzpamatovala, doktor Mengele se mě ptal, kolik mi je let. Odpověděla jsem německy přesně tak, jak jsem měla, sechzehn (šestnáct). Pokynul mi na jednu stranu, mamince na druhou. Ještě se otočila a hlasitě volala se zoufalstvím v hlase: ‚To není pravda, je jí teprve třináct!‘ Chtěla, abychom zůstaly spolu. To už se ale valil proud dalších žen a dětí, v mžiku jsem zůstala sama.” Esesmani neposílali do plynu všechny. Jenom staré a děti. Mladší ročníky, právě přibližně od šestnácti let, potřebovali na práci, aby válečná výroba mohla běžet na plné obrátky. Tak se stalo, že si Erika zachránila život, když zalhala a učinila se starší. Jinak by jako prakticky ještě dítě šla do plynové komory.

Pokračování na straně 5

▸ *Felix Davídek*

KOMPAS — Sborový list Sboru Církve bratrské Brno, Kounicova 15

Vychází vždy na začátku nového měsíce pro vnitrosborové účely. Uzávěrka příštího čísla 23. 3. 2018.
Připravují: Lenka Broklová (broklova@volny.cz), Petr Raus (petr.raus@cb.cz), David Fajfr (david.fajfr@seznam.cz), za mládež Žaneta Marvanová (zanet.marvan@gmail.com),
copy Martin Kulísek.
Příspěvky možno posílat též na výše uvedené e-maily. Děkujeme.

Honba s časem

Čas je velice zajímavá veličina. Mohu ho mít, nemít nebo ztratit. Mohu ho honit nebo může on honit mě. Může se naplnit nebo vypršet. Mohu ho dokonce i věnovat (někomu nebo něčemu) a rovněž ho mohu třeba využít, zneužít nebo rovnou zabít. A také je to pěkný uličník – stojí, když by měl utíkat, a zběsile utíká, když potřebujeme, aby zpomalil. Zato jsou věci, které se s ním dělat nedají – třeba schovat si nějakou tu hodinu z jednoho dne na den druhý – což je škoda, to by se občas hodilo.

„Nemám čas," je věta, která zaznívá až příliš často (i z mých úst). A tak přemýšlím, co by se s tím dalo dělat, protože mi vadí, když se mi nedostává tolik času, kolik bych si představovala. Ono je totiž tolik věcí (a lidí), kterým by člověk mohl svůj čas věnovat, že to zkrátka nejde do těch málo dvaceti čtyř hodin nacpat. Máme samozřejmě své povinnosti a někdy také musíme třeba i jíst a spát, jelikož nejsme stroje, a pokud nám i přes tohle nějaký čas zbyde, co s ním? Co dělat? Pokud vidíte alespoň tolik možností, jako já, tak víte, že nelze stihnout všechno a je potřeba si vybírat. Moc bych si přála umět si vybírat to nejlepší, ale co mohu posoudit, daří se mi opakovaně spíš opak. Také při těch všech honičkách s časem velmi lehce propadám chmurným myšlenkám, že nestíhám pořádně vůbec nic. V tu chvíli je na místě si připomenout, kdo je tady opravdový Pán času. Ano, je to náš Pán Bůh, kdo to tu všechno, včetně času, vymyslel a kdo nad ním vládne. *Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ‚tisíc let jako jeden den'* (2Pt 3.8) A tak se zejména poslední dobou modlím mimo jiné i za to, aby mi Pán Bůh pomohl dobře využívat čas.

Nedávno jsem narazila na zajímavou myšlenku (žel si nepamatuji, ve které knize byla): „Kolik času věnujeme Pánu Bohu, tolik se nám ho vrátí." A jakkoliv se to může zdát vypočítavé, myslím, že je nejvyšší čas to vyzkoušet – věnovat víc času Pánu Bohu, konkrétně tedy budováním osobního vztahu s Ním. A jestli mi pak Pán Bůh nějaký čas vrátí? Na tom už vlastně ani tolik nezáleží. Tohle bude dobře využitý čas každopádně. Kromě toho je čistě na Něm, kdy a jak nám ten čas vrátí, kdyby náhodou přece jen chtěl.

Nicméně když nad tím tak přemýšlím dál, uvědomuji si, že on vlastně všechen čas, který máme, je od Pána Boha, On nám nic nedluží. A tak docházím k závěru,

že než abych si neustále stěžovala, že nemám čas, měla bych být vděčná, že mám čas alespoň nějaký. Nezaslouženě, jen tak. A pokud se o něj nerozdělím i s Dárcem, je to přinejmenším sobecké. I přesto nám Pán Bůh dal svobodu rozhodnout se, jak se svým časem naložíme.

A tak, bratři a sestry, važme si času, který nám Pán dal a nepromrhejme ho. Nechme už být čas minulý, s ním už stejně nic nenaděláme, ale soustřeďme se na čas před námi a nenechme se jím vláčet, nýbrž prosme Pána, aby nám pomohl si toho uličníka dobře uspořádat. A pokud si připadáte z nekonečné honby s časem zoufalí, je na čase si připomenout, že pro Pána Boha je maličkost s tím něco udělat. *Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všecko.* "Mk 10.27

▸ *Alík Zachariášová*

SLOVO
NA CESTU

◆ *Když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha (Otci) poručil.*

Jan 19,30 K

Hesla Jednoty bratrské nám předkládají na cestu do dalšího měsíce poslední události a slova z ukřižování Pána Ježíše. Je dokonáno. Co je dokonáno? Pro koho je dokonáno? Co to znamená pro naši cestu životem?

Někdy to vypadá, že otázka naší víry (křesťanské víry) je otázkou jedině a pouze naší volby. Buď se rozhodnu věřit, mít naději na věčný život a nějak žít s Pánem Bohem, případně pro Pána Boha, nebo ne. Vypadá to tak, že rozhodnu-li se, Bůh mě automaticky vezme do své družiny. Myslím, že ztrácíme jednak touhu po Bohu (žízeň po Bohu), a pak cit pro to, že se nakrásně můžeme rozhodnout pro Pána Boha, jenže ono je mnohem důležitější, zdali se on rozhodl pro nás. Je to zkrátka nesamozřejmé. On nás nakonec nepotřebuje, ale my jej kriticky ano! Pro život časný i věčný.

Slova z kříže „**Dokonáno jest**" odkazují na to, že smrtí Božího Syna na kříži je dokonáno to, co začalo v nebi, když se Bůh Otec a Syn shodli na tom, jak odstranit překážku, která na naší lidské straně brání tomu, aby nás mohl nebeský Otec zahrnout svou péčí a požehnáním. Pán Ježíš během svého života naplňoval záměr smířit nás s Otcem tím, že nám ukázal, jak přistupovat k Písmům; ukazoval, jak žít láskou a ne pokryteckým moralizováním; dal nám přikázání lásky a dal nám mnohé příklady, jak žít. A nyní k tomu přišlo to nejpodstatnější - smrt spravedlivého za nás nespravedlivé. Až nyní je dokonáno vše, co potřebujeme, abychom mohli – pokorně, cudně a radostně – vnímat Boží pozvání do společenství víry s ním. Slova Pána Ježíše „Dokonáno jest" nám říkají, že Bůh nás nehodné pozval k sobě a my můžeme skrze osobní konfrontaci se smrtí Pána Ježíše svůj život vnímat v těch nejširších rozměrech Božích záměrů nejenom s námi samotnými, ale i s naším světem.

„Dokonáno jest" – pro mne, pro nás! Proto smíme žít, věřit, doufat a mít naději všude tam, kde už třeba ani naděje není. Další Kristovo je slyšet nedlouho po tom posledním na kříži: Pokoj Vám.

Jan Asszonyi

SBOROVÁ KRONIKA

březen 2018

Hospodine, Bože náš, v tebe skládáme naději.
Jeremjáš 14,22

BLAHOPŘEJEME

KDY	KOMU	PROČ
1. 3.	bratru Jiřímu Káňovi z Brna	74 let
5. 3.	sestře Janě Láznické z Brna	78 let
15. 3.	sestře Vlastě Smutné z Brna	86 let
15. 3.	sestře Vlastimile Trávníčkové z Veselice	76 let
16. 3.	bratru Bohuslavu Pavlu Dostálovi z Brna	81 let
24. 3.	sestře Cecílii Brančové z Brna	77 let
26. 3.	sestře Ludmile Doležalové z Brna	89 let
28. 3.	sestře Věře Štěpánkové z Brna	94 let
30. 3.	sestře Martě Filipové z Hostěnic	75 let
30. 3.	bratru Františku Zvonařovi z Kašnice	74 let

KŘEST

Na Štědrý den loňského roku byl v Bohumilích pokřtěn **Matyáš Kubica**, třetí dítě manželů **Moniky** a **Břetislava Kubicových**.

Dokončení ze strany 2

Moje dlouhé mlčení: Erika Bezdíčková

„Den za dnem byl úmorný. Kolem páté hodiny ráno bloková zařvala ‚aufstehen‘, vstávat, pak byl ohromný kalup na latrínu. V noci se tam nesmělo, barák byl zavřený. Kdo měl průjem, byl na tom zle. Ráno jsme tam všechny běžely, pak zase honem zpátky, abychom dostaly alespoň kávu, vše v poklusu. Latríny, to byly díry do země, kde se nedalo sedět, o věcech jako toaletní papír nikdo ani nepřemýšlel.“

Do hlavy mi lezou neodbytné myšlenky, co se asi tak dělo v mysli tak mladé dívenky, která předtím žila jakoby v bavlnce rodinného bezpečí. A během několika dní se octne přímo uprostřed pekla. Jaké duševní otřesy musela snášet od prvního okamžiku, co všechno probíhalo její myslí, jak odloučena od svých nejbližších musela strádat a trpět! Vždyť byla ještě dítě!

„V Osvětimi byly nejhorší zima, sníh, déšť, bláto, kouřící komíny a smrt v kteroukoli libovolnou chvíli, žádné hygienické zázemí, jenom latríny. V normálním

civilizovaném světě je to tak absurdní a tak nepředstavitelné, že s odstupem doby ani já neumím pochopit, jak to bylo možné zvládnout. Kupodivu přežilo koncentrační tábory více žen než mužů. Zřejmě proto, že nás příroda vybavila na větší zátěž, dala nám do vínku větší odolnost. Svoji roli sehrál také věk. Koho nechránila nevědomost dětství nebo mládí, většinou opravdu zemřel. Když člověk domyslel, že ztratil celou rodinu, všechny blízké lidi, zbavilo ho to do jisté míry rozumu, jeho organismus se přestal bránit a bojovat. Viděla jsem mnoho žen v absolutní letargii. Seděly, nechtěly vstát; ve všech možných jazycích, na které jsme si vzpomněly, jsme je prosily, aby se zvedly, ale ony byly hluché, němé, už nechtěly žít."

Fronta se pomalu přibližovala i k Osvětimi, ale nacisté se ještě na poslední chvíli pokoušeli zvrátit situaci. Potřebovali každou pracovní sílu, aby dokončili svůj sebevražedný plán „totální války". Bylo rozhodnuto přemístit práceschopné vězně do zázemí, dál od fronty. Tak se Erika dostává v zimě 1945 do Genshagenu nedaleko Berlína. Každý den byly nálety, esesáci nechali vězně v dílnách, sami utekli do krytu. Potom je odvlekli do blízkého Sachsenhausenu.

„Ze Sachsenhausenu jsem vyšla s Rutkou sice hladová, ale živá, na pochod smrti. Kdo nedokázal jít, kdo upadl, byl okamžitě zastřelen. V řadě nás bylo pět, dohodly jsme se, že ženy na kraji půjdou, děvčata uprostřed mohou během chůze spát. Je to k nevíře, ale jde to. Nohy jdou krok za krokem dál. Takto jsme se střídaly. Na chvíli nás zastavili. Na jednom místě, kde jsme zůstali, ležel zdechlý kůň. Žádná z nás neměla nůž, zůstaly nám jen lžíce. Snažily jsme se z toho koně vydloubnout nějaké maso, ale nešlo to. To je jedna z těch hororových scén, na které nemohu také zapomenout."

Na dalším pochodu, když esesáci na chvíli zastavili, v noční tmě, se obě dívky rozhodnou utéci. Stane se zázrak, esesmani je neuhlídají a obě dívky jsou svobodné. Najdou je až ruští vojáci...

Erika se nakonec, po několika měsících bezprizorného toulání Evropou, vrací sama domů do Žiliny. Doma ji však nikdo nevítá. Hořkost návratu si vypije až do dna.

Její další osudy, popsané v knize **Moje dlouhé mlčení,** si můžete už přečíst sami.

Mám velikou radost, že se podařilo paní Eriku Bezdíčkovou přesvědčit a pozvat ji na besedu do našeho sboru včetně promítnutí působivého dokumentu. Protože však již všechny večírky až do Velikonoc jsou obsazené, plánujeme setkání někdy na podzim. Modlím se, aby se toho času paní Erika ještě dožila.

Felix Davídek

Q&A

ROZHOVOR
S ŠÉFKUCHAŘKOU POLÉVEK PRO CHUDÉ

- *V březnu končí sezóna vaření polévek, které od listopadu každou středu večer vozíváme na tzv. Římák a rozdáváme chudým. Je to služba, která vyžaduje věrnost, ochotu se zapotit nebo zmrznout (záleží, zdali v kuchyni nebo na ulici), srdečnost vůči lidem a pokoru vůči Bohu, že jde o Jeho dílo. A věrná je i letošní jednadvacetiletá šéfkuchařka Karolína, s níž jsem udělala krátký rozhovor ve chvíli, kdy v padesátilitrovém hrnci probublávala gulášová polévka a kuchyně byla teplá a útulná.*

Jak dlouho polévky vaříš?

Druhou sezónu, letos poprvé jako šéf-kuchařka.

Proč to děláš?

Chtěla bych někomu pomáhat, toto mne bavilo. Mám radost, když lidé poděkují, že jim dám najíst.

Zažila jsi v životě nouzi?

V dětství, v období asi od osmi let do možná dvanácti. Byli jsme tehdy rádi, že jsme měli na chleba. Hodně to bylo o srovnávání se s jinými dětmi. Mrzelo mne to. Bylo to nespravedlivé. Na střední škole jsem se živila úplně sama, to jsem počítala úplně koruny, abych měla na svačiny.

Jak sis pomohla?

Nejedla jsem dva, tři dny. Měla jsem kvůli tomu hezkou postavu ☺. Chudoba je strašně nespravedlivá, jídla je přebytek, vyhazují se tuny jídla… Lidé by měli spíše dát své jídlo bezdomovcům, než ho vyhodit. To není lidské.

Co tě chudoba naučila?

Šetřit a vážit si věcí, co mám. A v obchodě být uvážlivá, nekupovat předražené značky a kupovat jen to, co spotřebuji, abych nebyla jako ti, co jídlo vyhazují.

Myslíš, že chudoba mění charakter?

Mění. Chudí lidé vnímají v ostatních nespravedlnost, jsou naštvaní.

Když jsi na ulici při výdeji polévek, co ti běží hlavou?

Proč pro ně nemůžeme udělat víc? Cítím i smutek, že se lidé vzdali snažit se o něco lepšího.

Navázala jsi někdy vztah s člověkem bez domova?

Ano. S jedním pánem. Dala jsem mu peníze, nebylo to na polévkách, a on mi je později vrátil. Nechtěla jsem je, ať si je nechá pro štěstí. Tento pán si práci našel a už na ulici není. Bylo mi z toho úžasně. Škoda, že nemůžeme pomoci více lidem.

Jak vnímáš Boží zásah, postoj k chudým, chudobě?

Určitě tam nějaký je. Když ale člověk nespolupracuje, nic pro to neudělá, tak On sám taky neudělá všechno.

Co ti dělá v životě radost?

Když vidím lidi, kteří se zvednou.

A soukromě?

Šestnáctiměsíční syn Max a rodina.

Ptala se Kateřina Vávrová.

ÚTERNÍ SKUPINKY (MLÁDEŽE)

V obvyklém čase, na obvyklém místě, v počtu cca šesti až dvanácti, se i nadále schází skupina mladých křesťanů nejen z našeho sboru. „Intimnější" charakter úterních večerů jsme se rozhodli reflektovat výběrem témat. Od února do června se snažíme v prvé řadě intenzivně věnovat modlitbě, která je beze sporu pilířem nejen církve, ale zejména víry jednotlivce. Jako taková reprezentuje naše pocity, problémy a náš intimní vztah s Bohem. V menším kruhu se o ní proto lépe mluví a svobodněji se realizuje (zejména hlasitá modlitba). Každé setkání začínáme nyní pod křížem v modlitebně chvílí ticha, sdílení a modliteb. Podoby a fáze modlitby, které podrobně rozebíráme, doplňujeme také o další příbuzná témata.

„Ora et labora" aneb Time management křesťana

Pro otevření tématu modlitby jsme se inspirovali „sloganem" sv. Benedikta: „Modli se a pracuj" a knihou Anselma Grüna a Friedricha Assländera *Time management jako duchovní úkol*. Podívali jsme se na čas jako Boží dar a na práci jako potenciální modlu, kterou se někdy snažíme překrýt pocit nedostatečnosti. Zjistili jsme, jak důležitá je rovnováha práce a ztišení a jak není samozřejmé umět se během dne zastavit. Modlitba nicméně představuje zdroj pro naši dobrou práci, učíme se v ní pokoře, pozornosti, odpoutání se od vlastního ega a to vše pak využijeme nejenom při práci samotné, ale zejména v komunikaci s lidmi (kolegy, ale také přáteli a rodinou).

Žaneta Marvanová

Modlitba jako prostředek uctívání Boha

Dne 6. 2. naše hlavní vedoucí Ester zahájila sérii programů na téma modlitby, která se bude opírat o videa a podklady poskytnuté organizací Alpha. Těchto šest předpřipravených programů se podívá na modlitbu Páně z různých pohledů a poskytne nám i spoustu příležitostí, jak si to na vlastní kůži zkusit – protože modlit se člověk musí učit, a to nejlépe neustále. V tomto prvním programu jsme se soustředili na uctívání Pána Boha – jak, proč, kdy? Vyžaduje to Pán Bůh? Co to znamená pro Něj a co pro nás? A co myslíte vy?

Bětka Šťastná

Uctívání Boha a chvála

Na mládež (13. 2.) jsem přišla po dlouhé době. Bylo tam docela málo lidí, protože je po zkouškách a před začátkem semestru. Tématem bylo chválení Boha. Co je to chvála, jaké jsou způsoby chvály, jak se chvála popisuje ve Starém a Novém zákoně, jak ji lidé chápali, jak ji chápou. Také byl prostor na dotazy a diskuzi. Měli jsme zde hosta, Petra Rause, který nám o chválení a chvalách povídal. Povídání o chvále mě inspirovalo k přemýšlení o tomto tématu – jak vlastně ve svém životě chválím já? Pro mě osobně to bylo velice zajímavé povídání. Nikdy mě třeba nenapadlo, nebo spíše jsem si to neuvědomila v plné míře, že skutky jsou také určitý druh chvály. Bylo třeba také zmíněno, že je hezké mít chvály různého druhu, a když se bavíme třeba o chvále hudbou, tak je to právě třeba různost hudebních žánrů. Pro Boha je naše chvála důležitá. A v naší chvále jsme pro Boha důležití i my samotní.

Anička Senecká

Kdo je Duch svatý a jaký je jeho úkol?

Na první mládež v novém školním semestru (20. 2.) přišel Honza Asszonyi s programem o Duchu svatém. Téma, které se týká každého křesťana, ale někdy v našich hlavách vyvolává zmatky (v mládežnických hlavách určitě) – možná už jen proto, že nejde všemu plně porozumět. Na druhou stranu jde některé věci definovat jednoduše – jaký je smysl Ducha svatého v životě věřícího člověka? Duch svatý svítí na Ježíše jako světla, která svítí na Špilberk – díky nim ho vidíme, ale nejsou tím hlavním. Duch svatý nám vydává svědectví o Pánu Ježíši, který má být hlavním bodem naší pozornosti (J 15, 26).

Adéla Bischofová

. . . . . .

Připravila Žaneta Marvanová.

ZE ŽIVOTA BOHUMILICKÝCH

Zamyšlení o radosti

- *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se, vaše mírnost ať je známa všem lidem.*

Fp 4,4

Radost, o které chci psát, je radost, kterou křesťan neztrácí ani v nesnázích a těžkostech.

Není to radost, která přijde do našeho života jako sluneční paprsek, který na chvíli zasvítí a pak zmizí. Naše radost je hluboká, nezávislá na vnějších okolnostech. Nesmí být jen naším soukromým potěšením. Musí se projevit a osvědčit v našem vztahu k bližnímu, jestli je to radost v Pánu Ježíši.

Tato radost má vyzařovat do našeho života jako mírnost. Myslím, že radost a mírnost patří k sobě. Výzva k radosti v Pánu Ježíši je výzvou k mírnosti a to ke všem lidem. Mírnost vaše ať je známa všem.

Jak velmi záleží na tom, aby se obojí projevilo v našem životě.

Prosme o tuto hlubokou radost a nedejme si ji nikým a ničím vzít. Pán Ježíš říká: „*Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás a radost vaše, aby byla plná.*“

O radosti

Naděje Zimová

Když ty máš radost i já mám radost.
Radost je odpověď na splněnou žádost.

Tak spolu jdeme, spolu se radujeme.
Ladíme souzvuk a nic víc si nepřejeme.

Navenek možná závist působíme.
Stále se usmíváme, vůbec se nemračíme.

Diví se lidé té naší radosti,
zdá se jim více podobná hlouposti.

V Pánu se radovat, vždycky se radovat,
znamená vděčný být a radost udělat.

Pojďme se radovat. Pán Bůh nám radost dal.
S tím, kdo má trápení, sdílejme jeho žal.

Pozemská radost je křehká a nestálá.
Jen radost v Pánu je pravá a trvalá –
Modli se, aby ti zůstala.

za Bohumilické Růžena Jílková

PUTOVÁNÍ IZRAELEM

Milí čtenáři Kompasu,
mnozí jste již navštívili zemi, o které se stále hodně mluví a píše a jejíž jméno znamená Bůh bojuje (nebo také zápasí). Ta země je IZRAEL.

Bylo to moje velké přání navštívit tuto zemi, byl to můj sen. Několikrát jsem byla blízko k jeho splnění, ale zdravotní problémy mi to nedovolily. Až vloni jsem si přečetla nabídku na nenáročný poznávací zájezd Svatou zemí. A bylo rozhodnuto...

Konečně je to tady! Je 22. 10. 2017 (mimochodem den mých narozenin), hodinu před půlnocí a naše letadlo Boeing 737-800 se všemi pasažéry na palubě odlétá z pražského letiště Václava Havla směr Tel Aviv, Izrael. Můj dlouholetý sen se v den mých 71. narozenin začíná plnit!! Ve 3 hod. 50 min. místního času přistáváme v Tel Avivu na letišti Bena Guriona. (Byl to 1. premiér ve vládě r. 1948, kdy Izrael vyhlásil samostatnost.)

První kroky ve Svaté zemi. Vybavuje se mi z Bible příkaz Hospodina Mojžíšovi: „*Zuj si opánky, protože místo, na kterém stojíš, je půda svatá.*“ (Ex 3, 5) A nebylo by to od věci, my oblečeni v teplém oblečení, bundách, teplých kalhotách a botách se převlékáme do letních triček, kalhot a opánků. *Zuj si opánky*, tak zněl Hospodinův příkaz a Mojžíš ještě poklekne a zastírá si tvář. Mám pocit, že teď bych měla zout opánky a pokleknout a zastřít si tvář. Jsem tady v biblické zemi Izrael! Přes noční únavu po čas letu vnímám příjemný vánek od Středozemního moře, když náš autobus zastaví ve staré části Tel Avivu – v Jaffě.

Starobylé přístavní město Jaffa (dříve Joppe) bylo založeno Noahovým synem Japetem. Jaffa byla důležitým přístavem a zastávkou na prastaré obchodní stezce – Via Maris – která spojovala Egypt s Mezopotámií. Sem dal král Šalamoun dopravit po moři stromy z Libanonu, zalesnil toto místo, aby bylo dřevo pro výstavbu chrámu v Jeruzalémě. Procházíme starobylým městem, které se probouzí do nového dne, starobylými uličkami, kde jsou místo čísel na domech barevné kachličky zvířat zvěrokruhu (lev, ryba...). Tady se odehrál příběh Jonáše a velryby, který připomíná velká kamenná velryba; mně však připomíná spíše velkého ještěra.

Tady apoštol Petr přivedl znovu k životu Tabitu (řecky Dorkas). Zpráva o jejím uzdravení se rozšířila po celém Joppe a mnoho lidí uvěřilo v Pána a Petr pak zůstal po mnoho dní v domě Šimona koželuha. (Sk 9,43) Tyto dvě události připomínají dům Šimona koželuha a kostel sv. Petra.

V roce 1909 chtělo mnoho Židů utéct ze stěsnaných uliček Jaffy a založili Tel Aviv na pískových dunách na sever od města. Tel Aviv je dnes moderní metropolí, izraelským kosmopolitním městem, střediskem kultury, městem s krásnou pláží a moderními hotely. Loučíme se s Jaffou a odjíždíme směr Galilea.

(pokračování příště)

„*Kdyby sám Hospodin nebyl při nás – Izrael ať řekne – když proti nám povstali lidé, zaživa by nás tehdy zhltli..., naše pomoc je ve jménu Hospodina, on učinil nebe a zemi.*“ (Ž 124, poutní píseň Davidova)

Vyprošujme pokoj Izraeli!

▸ *Z cesty po Izraeli Vás zdraví Dagmar Chlápková, Bohumilice.*

HLASOVÁNÍ O TRVÁNÍ MANDÁTU DRUHÉHO KAZATELE

V letošním roce 2018 uplyne pět let od počátku služby našeho druhého kazatele, bratra Daniela Komrsky, v našem sboru. Myslím, že za volební komisi, staršovstvo i za celý náš sbor můžeme bratru Danielovi a jeho manželce vyjádřit vděčnost: Milý bratře Danieli a sestro Noemi, jsme vám velice vděčni za vaši službu a za ochotu dále sloužit Pánu Bohu i nám!

Kromě toho, že letos uplyne pět let od zahájení služby bratra Komrsky v našem sboru, uplynou letos také čtyři roky od okamžiku, kdy bratr Komrska dosáhl důchodového věku. S tímto významným životním mezníkem je spojena řada nových situací. Jednou z nich je také nutnost provést hlasování o setrvání kazatele ve sboru, jak nám ukládá Řád (§ 239 Řádu), a to na další čtyřleté období.

Hlasování se uskuteční **při členském shromáždění dne 18. 3. 2018 od 15.00** za účasti člena Rady naší církve. Pro platnost hlasování je třeba účasti nadpoloviční většiny všech členů sboru. Proto bychom vás chtěli požádat o hojnou účast.

V souladu s Řádem staršovstvo rozhodlo o umožnění předstihového hlasování do volební schránky. Předstihové hlasování má umožnit odevzdat hlasovací lístek členům, kteří se **z vážných důvodů** nemohou jednání členského shromáždění v daném termínu účastnit. Předstihové hlasování bude možné půl hodiny po skončení bohoslužby v neděli 4. 3. a 11. 3. u členů volební komise ve vestibulu proti podpisu do voličského seznamu. Kdo odhlasuje do volební schránky, není oprávněn hlasovat při členském shromáždění.

za volební komisi Lukáš Pacek

SBÍRKA HRAČEK

Poradna rané péče DOREA pořádá **v únoru 2018** sbírku hraček.

Přijímáme tyto čisté, funkční a kompletní hračky a pomůcky:

- stavebnice – např. Lego Duplo, Magformers, Geomag;
- motorické a didaktické hračky a pomůcky – např. typu Montessori, „Agátin svět“, „Logo“, „Obrázková škola“ apod.;
- vibrační hračky – např. hračky vibrující po natáhnutí;
- manipulační zvukové hračky;
- vkládačky tvarů s hmatovým povrchem.

Z kapacitních důvodů nepřijímáme plyšáky, hračky pro nejmenší děti cca do šesti měsíců typu chrastítka, štěrchátka, dále provlékadla kuliček, plastová navlékadla na trn, pěnová vkládací puzzle, malé lego.

Získané hračky budou využity pro přímou práci s dětmi v rámci poskytování služby rané péče a budou půjčovány do klientských rodin.

V případě dotazů o vhodnosti hraček, které chcete darovat, nás neváhejte kontaktovat na tel.: 734 862 310.

V našem sboru se můžete obrátit na Danielu Asszonyi.

Židovské muzeum vzdělává brněnskou veřejnost

Dnes bych vás chtěl, milí čtenáři Kompasu, blíže seznámit se vzdělávacími programy Židovského muzea v Praze, pobočky Brno, které jsou otevřeny pro širokou veřejnost. Na adrese tř. Kpt. Jaroše 3 v prvním patře vlastní Židovská obec v Brně sál, kde se konají přednášky, výstavy, filmová představení i besedy se známými osobnostmi s opravdu širokým záběrem kulturního zaměření. Je opravdu z čeho vybírat a tak, jestliže si jako křesťané chceme rozšířit své znalosti o Židech, židovství jako takovém, o kulturních památkách spjatých se židovstvím či o holokaustu, máme možnost navštěvovat tyto akce.

Každý měsíc, vyjma prázdnin, muzeum nabízí zhruba šest akcí. V minulých měsících jsme tak měli možnost například slyšet přednášku o T. G. Masarykovi a jeho ambivalentním vztahu k Židům, dále o vychovatelích a opatrovnících v terezínském ghettu, o moravských židovských spisovatelích nebo o zlatém věku brněnského průmyslu. Téměř každý měsíc je vernisáž nějaké výstavy, buď obrazů nebo fotografií, skoro zpravidla s nějakým doprovodným kulturním programem. Vzpomínám, že zhruba před tři čtvrtě rokem zde vystoupili naši bratři z královopolského sboru Církve bratrské, kteří se převlékli za skotské dudáky do kiltů a zahráli skotské písně. Čas od času muzeum uspořádá zajímavou besedu s nějakou zajímavou osobností, která je tak či onak nějak spjata se židovstvím. Tak jsme mohli slyšet povídání dramatika a spisovatele Arnošta Goldflama anebo zúčastnit se setkání s Ivanem a Helenou Klímovými (Ivan Klíma, jeden z nejpřekládanějších českých autorů, držitel prestižní Ceny Franze Kafky, Magnesia Litera a dalších ocenění).

Ovšem pro mě bylo asi nejautentičtější a nejemotivnější setkání s paní Erikou Bezdíčkovou – členkou brněnské židovské obce, která byla ve svých třinácti letech odvlečena do vyhlazovacího koncentračního tábora Osvětim a shodou mnoha okolností a také, jak sama říká, notnou dávkou štěstí – přežila. Její příběh si můžete přečíst v jiném článku v tomto čísle. Lidí, kteří přežili holokaust (židé raději používají hebrejský výraz šoa – zničení, záhuba, zmar), rok od roku ubývá, a tak je to jedna z posledních možností slyšet vyprávět přímého svědka nacistického běsnění. Její svědectví předcházelo promítnutí filmového dokumentu s názvem Návrat do

Osvětimi, který popisuje její současné dojmy na místech, kde jako třináctiletá prožila peklo. Je nasnadě, že někdy se jí nedostávalo slov, neboť přijít na místa smrti ve svém už zralém věku vyžaduje hodně odvahy. Přesto si myslím, že je stále potřeba připomínat nepříliš vzdálené události zvláště mladým lidem, kteří se narodili už ve svobodné zemi a o hrůzách nacismu a komunismu nic nevědí.

Pokud by měl někdo zájem o tyto akce, tak v následujícím přehledu uvádím, co se chystá na letošní březen:

6. 3. 17 h – vernisáž výstavy **Po-lin / Židé v republice mnoha národů** – výstava mapuje osudy židovské komunity na území Republiky mnoha národů v 16. až 18. století, kdy díky příznivým společensko-politickým podmínkám polsko-litevský stát představoval světové centrum židovské vzdělanosti a kultury

14. 3. 17 h – **Hledání identity. Židovští intelektuálové Kafkovy doby** – přednáška Kateřiny Čapkové z Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR

18. 3. 10.30 h – pro děti – **Josef a jeho sny** – program na židovském hřbitově v sále Turistického a informačního centra Židovské obce Brno

20. 3. 17 h – **Mesiášství a falešní mesiáši v judaismu: Jakob Frank v Brně a jiní** – přednáška hebraistky Terezie Dubinové

27. 3. 17 h – **Pesach** – přednáška Kristýny Kuboňové z Ústavu religionistiky FF MU

28. 3. 17 h – **Vždycky jsem chtěla psát** – beseda se spisovatelkou Alenou Mornštajnovou o románech *Hana, Slepá mapa* a její další tvorbě.

Vstupné na tyto akce je 30 Kč (kromě vernisáže, kde je vstup volný).

Kromě jednorázových přednášek, výstav, besed a filmových projekcí pořádá Židovské muzeum pravidelně dvoudenní seminář **Židé, dějiny a kultura,** který je určen primárně pro pedagogy (ale přihlásit se může i nepedagog) a kde se účastníci seznámí s tématy *Dějiny Židů, Tradice a zvyky Židů, Holocaust/Šoa* a *Antisemitismus, stát Izrael a současnost.* Letošní jarní cykly jsou v termínech 12. a 13. 3. a 11. a 12. 4. Vstupné na seminář je 200 Kč.

Felix Davídek

POZVÁNKA

Večírek 11. 3. 2018 (s Eliškou Krmelovou – Etické dílny®)

Tlaky na rizikové chování dětí rostou, ale nejčastější těžkostí školních dětí jsou špatné vztahy a atmosféra mezi spolužáky a kamarády. Eliška Krmelová se s námi podělí o své zkušenosti a příběhy z práce mezi dětmi na základních školách v preventivních programech Etické dílny®. Představí nám praktické možnosti, jak můžeme pomoci našim dětem obstát v prostředí dnešní školy a spolenosti.

Ing. Eliška Krmelová

Je autorkou a vedoucí lektorkou preventivních programů Etické dílny® z organizace Hope4kids, z.s. Má na srdci mladou generaci, baví ji komunikovat s mladými a spolu s nimi otevírat důležitá témata. Vede tým lektorů Etické dílny®, zaškoluje nové lektory a působí také jako lektorka seminářů pro rodiče a pracovníky s dětmi v církvi. Se svým manželem má dvě již dospělé děti, má ráda pohyb (v přírodě i tělocvičně), zpěv a kávu (ale i bez ní je velmi energická).

Eliška Krmelová

PŘÍBĚH OD ZATOPENÉHO LOMU

Luisa a Lana byly loni v létě s rodiči v zatopeném lomu. Překrásné přírodní koupaliště uprostřed lesů a navíc s hebkými písčitými břehy. Skoro jak u moře. Dvě malé neposedné sestry se na toto místo s mámou a tátou dostaly díky návštěvě u tety Ády, která bydlí na konci lesa, v němž se zatopený lom nachází. Kromě koupání, opalování, házení nafukovacím míčem a běhání mezi stromy se tu děvčata bavila také hrou na architektky. Stavěly si paláce.

Luisa, z domu vybavená kyblíkem, sítkem a lopatkou, přímo na písčitém břehu dělala veliké bábovky a postupně z nich tvořila věže a hradby. Zpevňovala je oblázky vytaženými z vody. Netrvalo dlouho a na břehu zatopeného lomu stál rozsáhlý hradní komplex vybavený dokonce i vodním příkopem.

Lana si z domu žádné vybavení nepřivezla, tak se po delší úvaze a chvíli rozhlížení rozhodla postavit domek z kamenů na blízké malé pískovcové skalce, která se rýsovala mezi stromy. Vybírala plošší kameny a vrstvila je na sebe tak, aby se vzájemně podpíraly a aby do sebe pěkně zapadaly. I ona nakonec postavila menší věž a kolem ní nízké hradby. Okolí zatopeného lomu ten den tedy ozdobily hned dva krásné paláce. A skoro každý, kdo prošel kolem, se u nich zastavil a obdivoval je, a to dokonce ještě i v podvečer, kdy už se slunko chýlilo k západu a obě dívky už i s rodiči mířily zpět do domku tety Ády.

Měsíce běžely, přešel deštivý a větrný podzim i tuhá bílá zima a teprve teď se venku s prvním slunným dnem objevily první sněženky. Po dlouhé době přijely zase Luisa a Lana na návštěvu k tetě Ádě. To dlouho očekávané a postrádané hřejivé slunce je tolik lákalo ven, že se vypravily i s tetou na vycházku do lesů a došly až k zatopenému lomu. Jaké bylo jejich překvapení, když i po tak dlouhé době našly na malé skalce mezi stromy stát palác. Ten Luisin dávno spláchl z písčitého břehu déšť a oblázky se rozkutálely po okolí, avšak Lanin na skále přetrval téměř neporušen. Lana sama byla velmi překvapená, jako dlouho dokáže pevná stavba na pevném základě stát a že vydrží i nepřízeň počasí a s ním spojených přírodních živlů.

Luise, Laně, jejich rodičům i tetě Ádě bude tato reálná hmatatelná zkušenost nejspíše už navždy připomínat biblickou pravdu, že rozvážný či moudrý člověk staví svůj dům i svůj život na pevném základu, na skále, na Bohu. Na nepevném písčitém základě se totiž všechno snadno zhroutí. Snad na to budeme každý den společně s nimi myslet i my.

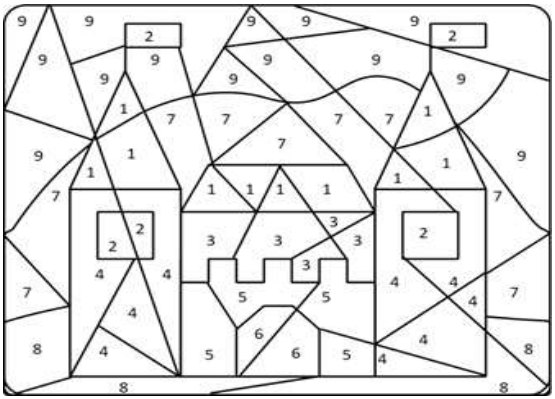

- *Vybarvi políčka v obrázku podle čísel:*
  1 – ČERVENÁ
  2 – TMAVĚ MODRÁ
  3 – ORANŽOVÁ
  4 – ŽLUTÁ
  5 – FIALOVÁ
  6 – HNĚDÁ
  7 – TMAVĚ ZELENÁ
  8 – SVĚTLE ZELENÁ
  9 – SVĚTLE MODRÁ

▸ *Pája Sychrová*

BŘEZEN V NAŠEM SBORU

Večírky / neděle 17.00 (posezení) 17.30 start programu

4. 3.: Teen Challenge (16.00 hod)
11. 3.: Etické dílny – Eliška Krmelová
18. 3.: nebude
25. 3.: Nebend – koncert

Mládež / úterý 19.15

Sledujte oznámení na http://mladez-brno.webnode.cz/

Klub maminek / čtvrtek 10.00

8. 3.: se nekonala

22. 3.: Velikonoční tvoření

Diakonie

1. 3.: Kluci na čaj (10 hod)
12. 3.: Tvořivý kroužek (15 hod)
13. 3.: Senioři (10 hod)
15. 3.: Kluci na čaj (10 hod)
26. 3.: Tvořivý kroužek (15 hod)

Sestra Livia Michlová ve spolupráci s Diakonií zve na zájezd na zámek Rájec-Jestřebí a do kostela sv. Barbory v Adamově, který se koná v sobotu 10. 3. 2018. Rezervace a platba 150 Kč probíhá v knihkupectví Naděje.

SPORTOVNÍ AKTIVITY

Brusleníčko

Pravidelná nedělní odpolední sportovní aktivita mládeže od 15.00 do 17.00. Nekoná se za každého počasí. Vstupné pro zúčastněné stále pouze 50 Kč. Bližší informace u Tomáše Kotrbatého (604 362 414 nebo 605 307 274).

Oznámení pro Kompas zpracovává Lydie Křipačová. Prosíme, abyste oznámení týkající se akcí dalšího měsíce směřovali právě k Lydii, nebo zasílali do redakční rady Kompasu.

BŘEZEN V NAŠEM SBORU

NEDĚLE

PRAVIDELNÉ POBOŽNOSTI

4. 3.:	10.00	Teen Challenge; Večeře Páně (kaz. Daniel Komrska)
11. 3.:	10.00	kaz. Jan Asszonyi
18. 3.:	10.00	společné shromáždění brněnských sborů CB - Rubín
25. 3.:	10.00	kaz. Daniel Komrska
1. 4.:	10.00	kaz. Daniel Komrska; Večeře Páně (Hod Boží velikonoční)

- *18. 3. bude během společné bohoslužby brněnských CB v Rubínu pro děti školního věku Dětská bohoslužba v blízkém Rubínku. V době od 9.50 do 10.00 hodin v předsálí Rubínu proběhne předání dětí učitelům a v 10 hodin bude společný odchod do Rubínku.*

- 18. 3. 15.00 Výroční členské shromáždění

- **30. 3. 10.00 kaz. Daniel Komrska; Večeře Páně (Velký pátek)**

STŘEDA

BIBLICKÉ A MODLITEBNÍ HODINY

7. 3.:	19.00	kaz. Jan Asszonyi (cyklus 40 dní s Biblí)
14. 3.:	19.00	kaz. Daniel Komrska (cyklus 40 dní s Biblí)
21. 3.:	19.00	kaz. Jan Asszonyi (cyklus 40 dní s Biblí)
28. 3.:	19.00	kaz. Jan Asszonyi (cyklus 40 dní s Biblí)

Nedělní škola	pravidelně souběžně s nedělní pobožností
Mladší dorost	každé úterý v 17.00
Starší dorost	každý čtvrtek v 17.00
Biblická skupinka	v úterý 13. a 27. března v 17.00
Modlitební chvíle	v neděli v 9.20 a ve středu v 18.20
Zkouška pěveckého sboru	každý pátek v 16.45
Zkouška dětského sborečku	vždy po nedělní pobožnosti (vyjma první neděle)
Jednání staršovstva	v pondělí 5. a 26. března v 17.30
Praktická služba	ve středu 14. března v 17.30

STANICE

BOHUMILICE / neděle 9.30	BLANSKO / neděle 14.00
4. 3.: kaz. Jan Asszonyi; VP	kaz. Jan Asszonyi
11. 3.: Bohumiličtí (br. Tomáš Vrána)	
18. 3.: Bohumiličtí	
25. 3.: kaz. Jan Asszonyi	
30. 3.: kaz. Jan Asszonyi; Velký pátek	